

Luminați de sărbători!

Pastor Aron Petru,
Secretarul Comunității
Teritoriale Penticostale
Europa de Nord - Vest

Fiindcă toate lucrurile s-au creat prin Fiul, se cuvenea ca și restaurarea chipului omenească denaturat din cauza păcatului să fie făcută tot prin Fiul. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Din acest motiv, Dumnezeu Cuvântul a devenit trup cu adevărat într-o natură umană, adică întrupat în ceea ce iubește. Astfel, „prin El, gura omenească a devenit gura lui Dumnezeu, ochii omenești au devenit ochii lui Dumnezeu”. (Dumitru Stăniloae). Această paradigmă a întrupării evidențiază valori care pot fi cumulate prin credința în Hristos. Acceptarea „întrupării”, primirii lui Hristos în ființa proprie (incluzând aici cele trei nivele compoziționale: trup, suflet și duh), conduce la definirea unei noi dimensiuni: fiu de Dumnezeu.

Domnul Isus a predicat mulțimilor care Îl urmau și ucenicilor evocând o caracteristică aplicabilă pentru viața de creștin ca fiind *lumina*. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 5:14-16). Este de remarcă și afirmația despre Sine: „cât Sunt în lume, Sunt Lumina lumii.” (Ioan 9:5). Și, ca o completare a acestora, Luca descrie evenimentul anunțului întrupării lui Isus așa: „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare” (Luca 2:9).

Este evident că strălucirea percepută în noapte era o lumină, iar lumina era Slava Domnului. Dorim ca în aceste zile de sărbătoare, intensitatea luminii, reflectată sau difractată, să vă fie dată de apropierea voastră și de conectarea cu Dumnezeu. Să fie percepută de cei din jurul vostru la o capacitate maximă de intensitate, radiațiile luminii să pună în evidență sfințenia voastră determinată de inspirația divină prin modelarea caracterului vostru de creștini, și astfel să influențați societatea și lumea difuză în care noi ne târâm, dând sens sărbătorii care ne stă în față!

Expresia practică a bisericilor contemporane

subliniază că, dincolo de orice explicație, predomină predicția Voii lui Dumnezeu: „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13). Așteptările sunt pe măsură: dacă Fiul a pus în lumină elemente care conduc spre desăvârșirea și sfințenia divină - „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:13), responsabilitatea noastră este clară: prin ceea ce facem, ce spunem și ce trăim, oamenii trebuie să privească, prin noi, spre Tatăl! Dumnezeu să ne ajute la aceasta!

Să continuăm proclamarea lui Isus!

Evenimentul culminant ce împarte conturizarea timpului în istorie, s-a consumat în Betleemul din Iudeea. Timpul așteptării s-a împlinit. Mântuitorul, Odrasla promisă, din rădăcina lui David, S-a născut ca să reia definitiv istoria mântuirii, potrivit promisiunii profetice: „Acum, strânge-ți rândurile în cetate, ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz! Și tu, Betleeme Efrata, cu toate că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:1-2). Mântuirea nu vine din Ierusalim, orașul care îi omoară pe profeți (conf. Luca 13:34), ci din Betleem, căci numai acolo răsare vlăstarul din rădăcina lui Isai (conf. Isaia 11:1), tatăl regelui David. El este Mântuitorul nostru!

Se povestește că într-o zi, un cunoscut rabin, Rabbi Mendel, i-a surprins pe prietenii săi, când i-a întrebat pe neașteptate: „Unde locuiește Dumnezeu?” Prietenii au izbucnit în râs și i-au zis: „Ce-ai pățit? Lumea toată nu este oare plină de gloria Lui?” Rabinul le-a dat el însuși răspunsul: „Dumnezeu locuiește acolo unde i se permite să intre.” El intră acolo unde este primit: în inimile noastre, în casele noastre, în orașele și satele noastre. Bineînțeles, dacă Îl lăsăm să intre. Cerul s-a unit cu pământul și pentru cei săraci e timp de bucurie și speranță. Sau adevărit pentru ei cele anunțate de Domnul prin profetul care zice: „Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină. Tu înmulțești poporul, îi dai mari bucurii; și

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine

Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»”
(Ioan 8.12)

el se bucură înaintea Ta, cum se bucură la seceriș, cum se veseleşte la împărțirea prăzii. Căci jugul care apăsa asupra lui, toiagul, care-i lovea spinarea, nuiaua celui ce-l asuprea, le-ai sfărâmat, ca în ziua lui Madian.” (Isaia 9:2-4). „Căci Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftetele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.” (Tit 2:11-14).

Păstorii erau considerați oameni de jos, păcătoși publici, pentru că se zicea: „trăiesc cu animalele și ca animalele”. Însă tocmai lor le-a fost dată cel dintâi veste a nașterii Mântuitorului. Ei sunt primii care merg în grabă să-I aducă închinare. După ce L-au văzut, au făcut cunoscut cuvântul care le fusese spus despre acest copil. Vestea bună care a răsunat în noaptea sfântă a ajuns și la noi. Dumnezeu ne arată și nouă milostivirea manifestată în nașterea și în lucrarea răscumpărătoare a Fiului Său Isus, căci „când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin învoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentruca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.” (Tit 3:4-7). Suntem fii ai lui Dumnezeu – prin Fiul Său.

Chiar dacă sărbătoarea trece, noi, plini de bucurie, trebuie să ducem în continuare această veste extraordinară a Evangheliei până la periferiile lumii: „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: «Dumnezeul tău împărățește!» «Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul, și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion. Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și răscumpără Ierusalimul. Domnul Își descoperi brațul Său cel Sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea

Dumnezeului nostru.” (Isaia 52:7-10).

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proorocii, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut» Și iarăși: «Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiul?» Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: «Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!»” (Evrei 1:1-6).

Isus, Regele

Evanghelia privește pe Isus „născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru, prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile, între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.” (Romani 1:3-6).

Pe lângă alte titlaturi pe care le are Isus, una dintre ele se referă la respect: cea de împărat. Termenul Kyrios, folosit de multe ori în evanghelii ca formă de apelativ, este similar cu Domnul meu, care reprezintă o formă de adresare plină de respect. „Și un lepros s-a apropiat de El, I s-a închinat, și I-a zis: „Doamne (Kyrios), dacă vrei, poți să mă curățești.” (Matei 8:2). Pe fondul în care evreii așteptau persoana trimisă de Dumnezeu ca eliberator, Isus se prezintă ca fiind Unsul – Mesia (ebraică), Cristos (greacă), care indica faptul că persoana cu acest titlu trebuia să fie din seminția regală davidică cu atribuțiuni reformatoare. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4:18-19).

Printre acuzațiile care i-au adus condamnarea din partea romanilor a fost și aceea că El și-a arogat această titlatură: „Deasupra Lui era scrisă vina Lui:

«Împăratul Iudeilor»” (Marcu 15:26).

Potrivit conceptului vechi testamentar despre rege, acesta avea autoritatea de a stăpâni peste națiunea evreiască. Chiar dacă descendența lui Isus era din seminția regală, Isus a refuzat să preia prerogativele regale specific umane, respectiv cele de conducător politic și militar. „Isus, fiindcă știa că au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat, S-a dus iarăși la munte, numai El singur.” (Ioan 6:15). În cuvântările Sale, Isus prezintă și anunță o împărăție dintr-o altă dimensiune. De fapt, ea privește unificarea tuturor celor care vor constitui un popor al lui Dumnezeu, dobândind drepturile cetățenești prin credința în El. Pavel scrie: „Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.” (Efeseni 2:18-20).

Irod s-a temut că nașterea Regelui Isus, – care fusese anunțată printr-un semn ceresc: apariția unei stele care indica asta, fapt care i-a condus pe magi la Betleem – va duce la apariția unei revolte sau acțiuni prin care atenția evreilor să fie concentrată spre Prunc. Însă momentul în care Isus acceptă poziționarea Sa în postura de Rege, nemanifestând împotrivire, este la intrarea triumfală în Ierusalim: „Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile prea înalte!» Unii Farisei, din norod, i-au zis lui Isus: «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» Și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga»” (Luca 19:38-40). De fapt, perspectiva regalității Sale se deschide prin poarta jertfirii Sale, care începe cu plânsul pentru Ierusalim, capitala de suflet a poporului lui Dumnezeu, continuat cu un „strigăt” de durere, pe cruce, care sfășie nu numai un trup uman, purtător al unei ființe dumnezeiești, ci însuși inima plină de compasiune a lui Dumnezeu, pe care o resimt până și pietrele. Isus este regele dragostei dumnezeiești!

După învierea Sa, Isus primește autoritate, nu numai asupra bisericii, ci și asupra întregii creații, de la Dumnezeu Tatăl „pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de

(urmare din pag. 5)

orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.” (Efeseni 1:20-23). Această autoritate va fi extinsă la nesfârșit și va fi pe deplin recunoscută când se va reîntoarce pe pământ ca să stăpânească cu putere și glorie. Atunci va fi recunoscut ca „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (Apocalipsa 19:16). „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2:9-11).

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși» dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.” (1 Timotei 1:15-17).

Dorim, în cadrul acestor sărbători, fiecărei persoane care intră în contact cu noi, să aibă multă lumină, bucurie, împliniri și realizări! Pe deasupra, vă dorim tuturor să aveți o sărbătoare cu folos: pe Hristos, dacă nu S-a născut încă în inima dumneavoastră, să Îl lăsați să se nască, iar dacă S-a

născut, să Îl lăsați să fie el Regele! Aceasta este esența care aduce bucuria la sărbătoarea nașterii Domnului Hristos. Sărbători binecuvântate!

„Pilat a scris o însemnare pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: «Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor.» Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește.” (Ioan 19:19-20)

